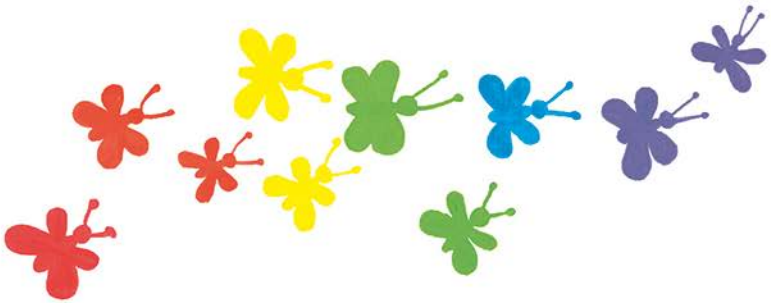
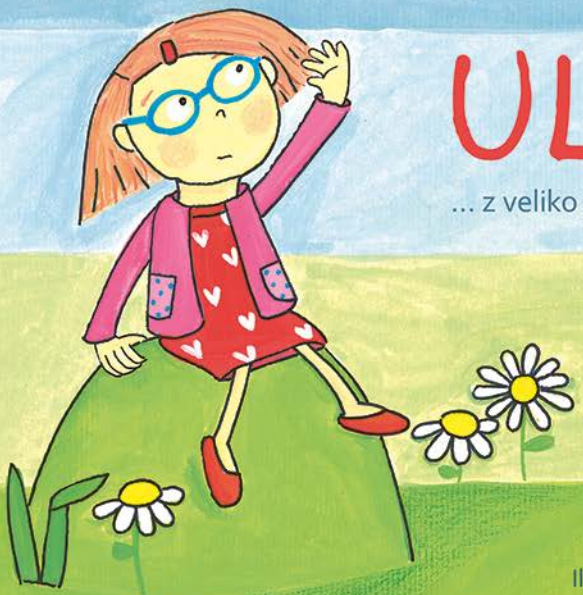

Nuša Merzdovnik

Pogumna deklica ULA

... z veliko praznino v

Ilustrirala Urška Stropnik Šonc

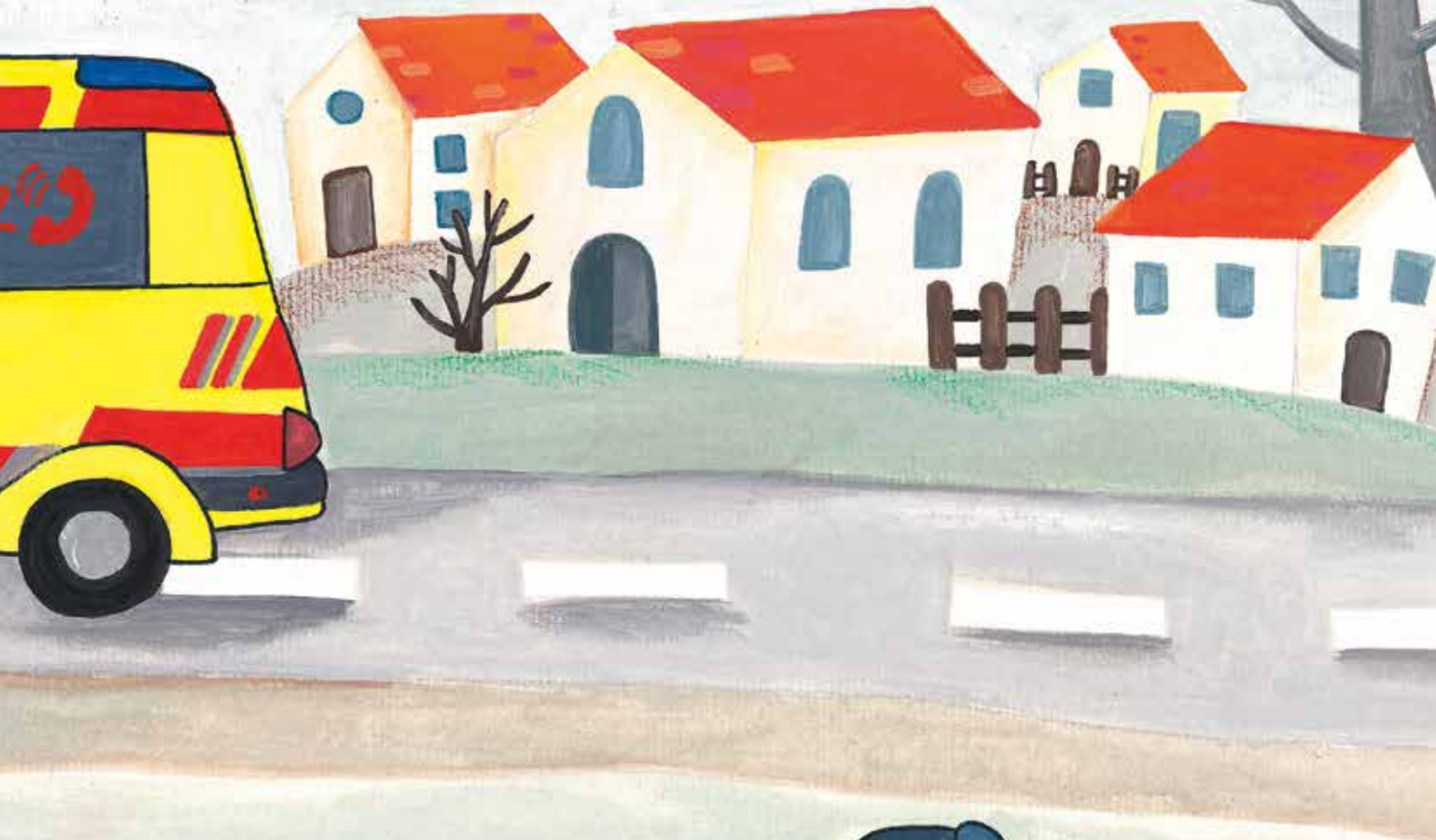
1851

Čez nekaj dni je ati moral k zdravniku, ker se je še slabše počutil.
Skozi okno sem opazovala, kako sta z mami sedla v avto in se odpeljala.
Mami se je hitro vrnila domov. Brez atija.
Videla sem, da je žalostna.
Poznam njen obraz. Še bolj me je zaskrbelo.
»Ati je ostal v bolnišnici. Zelo hudo je bolan,« mi je povedala.
Zajokala sem, ker sem ga tako močno pogrešala.

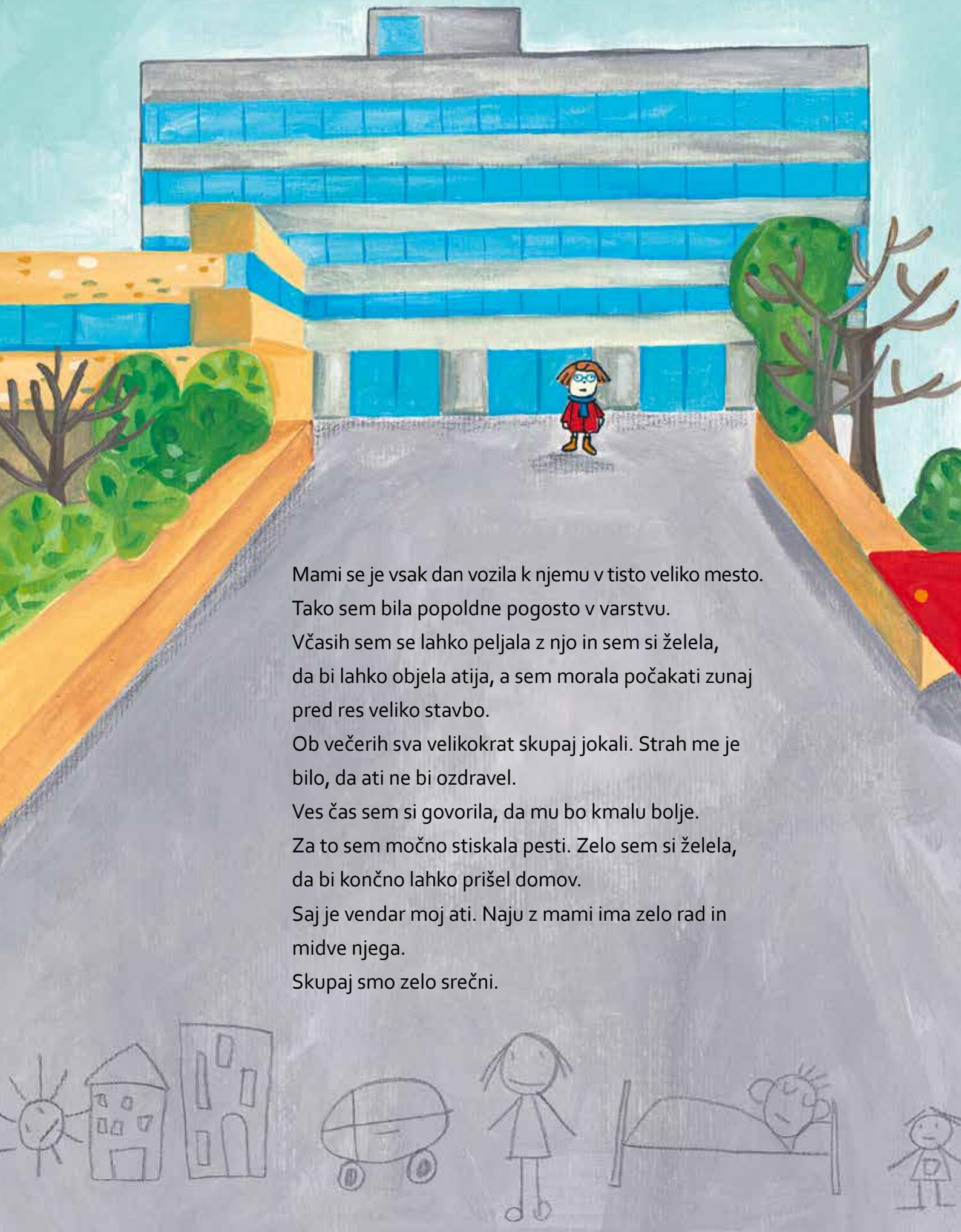
Vsak dan, ko sem prišla iz šole, sem mami najprej vprašala, kako je ati.
Mami mi je vedno povedala resnico. Obe sva verjeli, da bo hitro bolje.
Zdravniki mu bodo pomagali in spet se bova lahko igrala.

Nato pa je prišel tisti dan ...
Atijevo zdravje se je tako poslabšalo, da je moral nujno v bolnišnico v veliko mesto.

Ker je bil Prešernov dan, mi ni bilo treba v šolo. Z dedijem sem bila ravno na sprehodu, ko sem videla, da se po cesti z modrimi lučkami in glasnim »viju viju« pelje policija, za njo pa rešilec. Čutila sem, da je v njem moj ati. Res je bil.

Tiste noči nisem mogla zaspati.

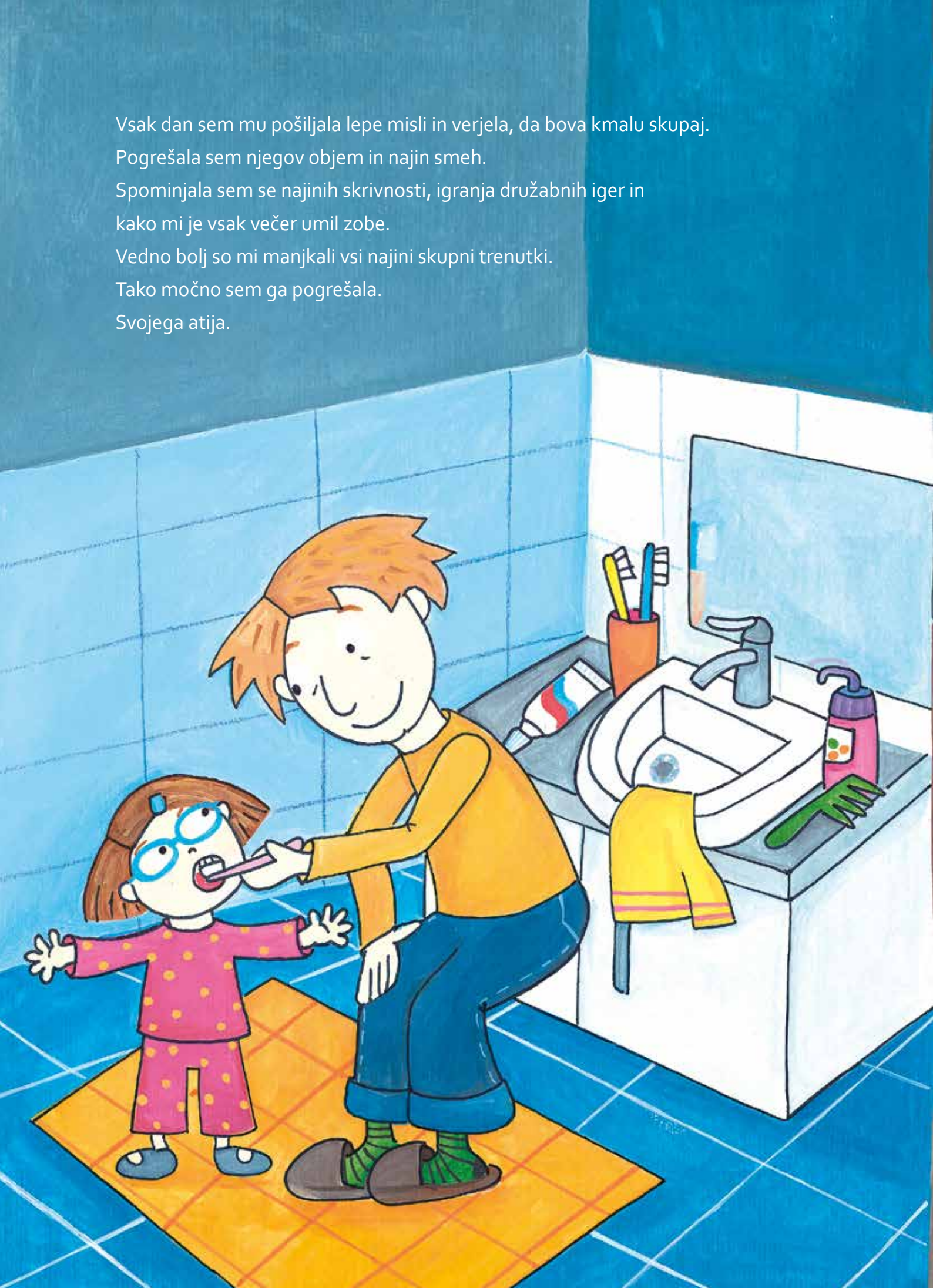

Mami se je vsak dan vozila k njemu v tisto veliko mesto.
Tako sem bila popoldne pogosto v varstvu.
Včasih sem se lahko peljala z njo in sem si želela,
da bi lahko objela atija, a sem morala počakati zunaj
pred res veliko stavbo.
Ob večerih sva velikokrat skupaj jokali. Strah me je
bilo, da ati ne bi ozdravel.
Ves čas sem si govorila, da mu bo kmalu bolje.
Za to sem močno stiskala pesti. Zelo sem si želela,
da bi končno lahko prišel domov.
Saj je vendar moj ati. Naju z mami ima zelo rad in
midve njega.
Skupaj smo zelo srečni.

Dolgo časa je bil v bolnišnici.
»A atija kaj boli?« sem večkrat vprašala mami.
Vedno znova mi je povedala, da dobiva zdravila in da globoko spi,
zato ga nič ne boli.
Vsak večer sem se v mislih pogovarjala z njim.
Mami me je tudi pogosto snemala in mu nosila posnetke, da bi me slišal
in hitreje ozdravel.
Risala sem mu risbice, da bi jih imel ob sebi, ko bi se zbudil.

Vsak dan sem mu pošiljala lepe misli in verjela, da bova kmalu skupaj.
Pogrešala sem njegov objem in najin smeh.
Spominjala sem se najinih skrivnosti, igranja družabnih iger in
kako mi je vsak večer umil zobe.
Vedno bolj so mi manjkali vsi najini skupni trenutki.
Tako močno sem ga pogrešala.
Svojega atija.

Bil je torek.
Zelo zgodaj zjutraj se je mami odpeljala v bolnišnico.
Povedala mi je, da so ji telefonirali in mora nujno k atiju.
Nisem mogla več zaspati. Tako me je bilo strah.
Nisem razumela, kaj se dogaja.

